

Sygn. akt VII U 377/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Winczewski

Protokolant: sekr. sądowy Artur Kluskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2018 r. w Bydgoszczy

sprawy L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania L. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 kwietnia 2018 r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 kwietnia 2018 r. do dnia 24 kwietnia 2018 r.

SSR Marcin Winczewski

Sygn. akt VII U 377/18

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 19 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie art. 59 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił L. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 do 24 kwietnia 2018 r. W uzasadnieniu wskazano, że lekarz leczący ubezpieczonego orzekł, że jest on niezdolny do pracy w okresie od 22 marca do 24 kwietnia 2018 r., jednak w dniu 17 kwietnia 2018 r. lekarz orzecznik ZUS, po analizie dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustala właśnie z tym dniem.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł L. R., domagając się przyznania prawa do zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu wskazał, że czeka na wyniki badań klinicznych, a miał operowane oba kolana. Doskwiera mu ciągle ból uniemożliwiający spanie, a co dopiero chodzenie i pracę fizyczną na wysokości. Ma dodatkowo uraz lewego ramienia, co uniemożliwia dźwiganie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

L. R. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...). Od listopada 2017 r. leczy się m.in. w związku z bólami lewego stawu barkowego i obu stawów kolanowych. Zaświadczeniem lekarskim o nr (...) z dnia 22 marca 2018 r. został uznany przez lekarza leczącego za niezdolnego do pracy w okresie od 22 marca do 24 kwietnia 2018 r.

(dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 22 marca 2018 r. – k. 2 ZUS; dokumentacja medyczna – k. 12 oraz akta ZUS)

W związku z powyższym zaświadczeniem, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wezwał ubezpieczonego na badanie kontrolne dokonywane przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 17 kwietnia 2018 r. W wyniku przeprowadzonego badania oraz po analizie dokumentacji medycznej, lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że kontrolowane zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy nie jest prawidłowe, a ubezpieczony jest zdolny do pracy od dnia 18 kwietnia 2018 r. W dniu 19 kwietnia 2018 r. ZUS wydał decyzję odmawiającą L. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 do 24 kwietnia 2018 r.

(okoliczności bezsporne; ponadto dowód: wezwanie na badanie; orzeczenia lekarza orzecznika ZUS; decyzja z dnia 19 kwietnia 2018 r. – akta ZUS)

U L. R. występują: zmiany pourazowe, zwyrodnieniowe oraz chondromalacyjne kolana lewego, z ograniczeniem ruchomości i upośledzeniem wydolności chodu; rwa kulszowa prawostronna. Lekarz leczący stwierdzał w związku z tym jego niezdolność do pracy w okresie od listopada 2017 r. Został on zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego, wyznaczonego na październik 2018 r. W badaniu MRI kolana lewego z dnia 26 kwietnia 2018 r.: rozległe uszkodzenia wewnątrzstawowe kolana lewego, ze zmianami zwyrodnieniowymi i chondromalacyjnymi. W badaniu przedmiotowym: przykurcz zgięciowy stawu kolanowego lewego 35#; zgięcie 90# – żywobolesne; upośledzenie wydolności statyczno-dynamicznej kończyny dolnej lewej; objawy rwy kulszowej prawostronnej kręgosłupa.

W okresie od 18 do 24 kwietnia 2018 r. L. R. był w dalszym ciągu niezdolny do pracy zwłaszcza, że prowadzi działalność gospodarczą w postaci zakładu budowlanego i na co dzień wykonuje pracę murarza, związaną z dużym wysiłkiem fizycznym i pracą na wysokości. Przyczyną niezdolności do pracy było schorzenie narządu ruchu, potwierdzone badaniem MRI, które stoi w sprzeczności ze stanowiskiem lekarza orzecznika ZUS o powrocie ubezpieczonego do zdolności do pracy i braku zaburzeń funkcjonalnych lewego kolana.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 12 oraz akta ZUS; opinia biegłego sądowego ortopedy S. F. z dnia 18 czerwca 2018 r. – k. 10-11)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach ZUS, których prawdziwości i wiarygodności strony nie kwestionowały w toku procesu, a także na podstawie obu opinii biegłego sądowego ortopedy S. F..

Dowód z opinii biegłych, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046). Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego jest w pełni przydatny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Biegły wydał swą opinię po gruntownej analizie akt sprawy, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską i wywiad z ubezpieczonym, a przede wszystkim dokonał badania przedmiotowego. Wnioski opinii omówiono szeroko, sformułowane zostały one w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało szczegółowo, przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiadała schorzeniom ubezpieczonego (ortopedia), a poziom wiedzy i

sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż Sąd uznaje przeprowadzoną w sprawie opinię za w pełni trafną, tym bardziej, że nie była ona kwestionowana przez strony procesu (k. 23, 28).

Stosownie do art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Tak w piśmiennictwie jak i w judykaturze wskazuje się, że nie ma dowolności w powoływaniu kolejnych biegłych, a u podstaw takiej decyzji leżeć powinny racjonalne argumenty takie np. jak niejasność, niezupełność czy sprzeczności występujące w opiniach (por. np. T. Ereciński [w:] Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, tom I, Warszawa 2002, str. 567-568; czy wyroki SN z dnia 24 czerwca 2008 r., I UK 373/07, Lex nr 496398; z dnia 1 września 2009 r., I PK 83/09, Lex nr 550988; z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, Lex nr 537027). Należy przyjąć, że wykazywanie okoliczności uzasadniających powołanie opinii uzupełniającej, czy kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To właśnie strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie opinii dodatkowych. Takich okoliczności strony w toku postępowania nie przedstawiły, nie zgłaszając do opinii jakichkolwiek zarzutów, mimo stosownego zobowiązania w tym zakresie. Na marginesie dotychczasowych rozważań, Sąd wskazuje, że jak to zostało wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73; Lex nr 7404), do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli więc Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroki SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000/23/869; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997/23/476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998/3/100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998/13/408). Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii. W innym wypadku bowiem sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne (tak SA w Gdańsku w wyroku z dnia 10 października 2013 r., III AUa 181/13, Lex nr 1403668 i SA w Katowicach w wyroku z dnia 23 kwietnia 2014 r., I ACa 71/14, Lex nr 1466798; por. także: wyroki SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99, Lex nr 53135.; z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99, OSNP 2001/8/284 i z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, Lex nr 52795). Podzielając w pełni te poglądy, Sąd doszedł do przekonania, że opinia biegłego jest w pełni przydatna do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 7 pkt 1). Art. 8 ustawy stanowi natomiast, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą – nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl z kolei art. 59 ustawy, prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli; kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych; jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność (ust. 1, 2 i 7). Nie negując tych uprawnień należy wskazać, że z opinii biegłego sądowego wynika jednoznacznie, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w całym okresie zaświadczenia o niezdolności do pracy, a więc także w okresie od 18 do 24 kwietnia 2018 r. Sąd podzielił w pełni wnioski opinii, tym bardziej, że z badania MRI z dnia 26 kwietnia 2018 r. wynikają bezsprzecznie rozległe uszkodzenia wewnątrzstawowe.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSR Marcin Winczewski